

מסורת הש"ס

(א) לנעיל לך ע"ש, צ] (ב) חס' ד"ה לפי ש"א מוכח ונדרסתם ה' ר' ירמיה וכן לקמן לט': בחס' ד"ה ימ"ח מח"ג, א] [חולין קטז.], (ג) [חולין קטז.], (ד) [שמות צז.], (ה) [ומות רש"ע, א] אהלצ עוזד כוכבס כל" דש"ה, ח' ד"ה היטב חס' ב"כ מו': ד"ה שחל, (ז) מהרש"א מ"ו,

תורה אור השלם

- יִשְׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ
בִּי טוֹבִים דְּדִידִי מִיָּין:
שִׁיר הַשִּׁירִים א ב

לעזי רע"י

פזרי"ר. לנבור.
מישג"א. מי-גבינה, נסיון
החלב.

מוסף רע"י

[illegible]

רבינו חננאל

חזיה ולא הודו לו. אלא אמרו לא נהנין ולא מועלין והא עולה איסורי הנאה הן. אלמא איסורי הנאה פרשן מותר והדר תני ליה מפני שמעמידן אותה בקיבת עגלי עבודת זוככים. ואמר ליה א"כ למה לא אסורה בהנאה.

הנהגה זו היא חלק מההתאמה של החברה לשינויים הטכניים, המאפשרת לה לשמר את המיקום שלה בשוק. ההתאמה מתבטאת גם בשינויים במבנה ההנהלה, במידת האפשר, ובשינויים במבנה ההון. ההתאמה מתבטאת גם בשינויים במבנה ההון, במידת האפשר, ובשינויים במבנה ההנהלה.

אין מפקקין צו. ואין מפרשן
טעמה דמפרש ואזיל. מפקקין לשון
ומיטה דבר קמוס לפשפש וצנע'ל'
פריייר כמו (סוכה דף טו.) מפקק
ונטל אחת מצניתיים: לא מגלו
טעמא. למה גזר עליו: **דלמא**
איכא. דלת היה הוא טעמא ולא
דלי מיניה ומולול זה אבל השתא
דלא מגלו טעמא דמלתא בדלי מיניה
די"ע דקברי קמו רבנן במלתא דחיי
מיניה חורבא ואנן הוא דלא בקיאינן
נטעמא: **יש מוסר**. כל גילוי שיבש
מותר דארס של נחש לא היה שם
אלא היה מניחו ליבש: **יש מוסר וכו'**.
אין ושבר שנחגלו כשהיה חדשים
המתין להם עד שמשישו מותר דאי
היה בו ארס של נחש לא היה מניחו
יישן: לפי שא"ל לגביה בלא לחזותי
וחלב. בין גומא' של גבינה נשאר מן
החלב וחלב שחלבו עובד כוכבים
אין ישראל רואהו אסור דלמא
עריצ ביה חלב טמא (א) וחלב טמא
אינו עומד חלב עירצ טמא צטורה
שטמא נשאר עם נקיבו דחלבא
דהטור שקורין מישג"א וחלב טמא
אסור מן התורה ובצורות (דף י:)
לפינן לה ויש לחוש שבגומות נשאר
ממנו: **בעור קיבת נבלה**. ועור
אלו פירשא הוא ואסור: **ומי אמר**
שמאול. דעור קיבת נבלה (ב) דאסורה
אבל קיבה עצמה דנבלה דיינו חלב
דקרוש הכנס בצעי הטלה שרא
אלמא פירשא בעלמא הוא:

באן

קִיבַּת נְבִילָה הָא קִיבָּה גּוֹפֵא שְׂרִיא וּמִי אִמֵּר שְׂמוּאֵל הַ
נֹכְחִים וְשֶׁל נְבִילָה הָרִי זֶה אִסּוּרָה וְהוֹיֵנָּה בָּה אִטּוּ דְּעֹבֵד
וְאִמֵּר שְׂמוּאֵל חֲדָא קִתְּנִי *קִיבַּת שְׁחִיטָת עֹבֵד כּוֹכ

יָלַח מֵהֵן מִסְנַגַּת הֵיכָל דְּטֻרְקִיָּה פִּי שַׁעֲרֵצְבוֹ: יִשְׁן תִּשְׁתָּרִי. וְהֵתֵם אֵיכָל לְמִיגוֹר דְּלֹא מִינְכֵר כּוּלֵי הָאֵץ זֵין יִשָּׁן לְחֵדָשׁ כְּמוֹ גִּבִּי גִבִּי. שֶׁאֵר מִן הַחֲלָב וְדִלְמָא עֲרִיב זִיָּה חֲלָב טִמְאָ וְקִשָּׁה דְּאִ"כ דְּהִ"ל לְהַשְׁתַּמְרִי (ה) וְמוֹשְׁנֵי דְּאִפִּי כְּשֶׁהוּא נִרְאֵה יִשָּׁן לְעוֹלָם נִשְׁאֵר הָאֲרָם לְדִבְרֵי ר"ת דְּקָאמֵר חֲלָב הָעוֹבֵד כּוֹבְדִים לְמָה אֲסוּר מִשּׁוּם גְּלוּי וְיִיעֲמִיד וְיִבְשָׁנָה וּמוֹשְׁנֵי מִפְּנֵי אֲרָם הַנְּתוּן כו' וְקוֹשֵׁא שְׂנֵי קִיָּמָא לְאִשְׁכָּא מִשְׁקוֹ מִפְּנֵי אֲרָם הַנְּתוּן זֵין הַנִּקְבִּים כְּמוֹ שֶׁמִּתְחַבֵּר דְּבִלְמִדוּתוֹ אֲסוּרָה מִשּׁוּם גְּלוּי יַעֲמִידוּ וְאִם שֶׁ צוֹ אֲרָם לֹא יַעֲמִיד דְּחֵלֵי מִקּוֹם שְׂנֵי חֲלָב (ו) לְהַקְפוֹת בְּשִׁבְלֵי אֲרָם הַנְּתוּן צוֹ: **מִפְּנֵי שְׂמַעְיָ** וְיִמִּי אֲסוּרָה מִשּׁוּם בִּשָּׂר בְּחֲלָב וְי"ל דְּדוּקָא נִקְטָ נִבְלָה דְּלֹא אֵיכָל לְאִוְרִייתָא לְזוֹן בְּזוֹן הוּא וְאִע"ג דְּלֹאקוּמֵי קָא מוֹקִישׁ אִינוּ אֲסוּרָה בְּשִׁפְטוֹת מִמֶּנִּי דְּחֻלּוֹן (דף קטו). אֲלָא מִשְׁמוּאֵל אֲשֶׁמוּאֵל יִנְחֹא (ח) וְיִמִּיָּה לִפִּי מָה שֶׁפִּירִית סוֹף כֹּל הַבִּשָּׂר (חֲזוֹן דף קטו: וספ) שֶׁיֵּשׁ חֵילוֹ וְיִפְרִישָׁא בְּעִלְמָא הוּא שְׂאִינוּ רָאוי אֲלָא לְהַעֲמִידָה אֲבָל חֲלָב הַחֲלָל מִתּוֹמָן קוֹשֵׁא דְקִיצַת הָעוֹלָה דְּשׁוּרְפָּה חִיָּה אִע"פ שֶׁא"ל שֶׁלֹּא יִתְעַבֵּר מִן חִזְרוּהּ וְהֵכָל דְּקִמְנֵי גִבִּי הָעֲמִידָה מִיִּירֵי בִּקְרוֹר וְלִכְי דִּיקֵּי' הָא קִיצָה וְאִע"פ שֶׁמֶלֶךְ דְּמ"מ אֵין הָעוֹבֵד כּוֹבְדִים בְּזוּרֵי אֲמוּנָה כִּי שֶׁלֹּא יִשָּׁר מִן שֶׁאֵר מִן הָאֲרָם שֶׁ שֶׁאֵר שֶׁן הָעוֹבֵד כּוֹבְדִים דְּאִפִּי שְׂאִין הַחֲלָל דְּאִפִּי שְׂאִין הָעוֹבֵד כּוֹבְדִים טוֹתֵה הָעוֹבֵד כּוֹבְדִים דְּהֵא טַעַם הָאִסּוּר הוּא מִשּׁוּם יִקּוּר כְּרִיצָ"ל דְּקוֹי

עמואל ור' יוחנן הלכה כר' יוחנן וכן פסק ר"ח וכן בסדר
הזהב אינם כלום כיון שאינו אותו רב אלא בר אבבה שהיה
בספדא ורב ^(א) נחמן ^(ב) בר ינאי שהיו קדמונים יותר מרבא וגם
עירוב חלב טמא כדפרי' לעיל ^(א) (גבי' שלא ^(ב) (עמד) כר'
שאינו עומד אלא ודאי אין הטעם אלא משום נקור ואינו שאין
הוא זריק מנין אחר להתירו כי ודאי הוא באסרו תחלה לא
קד' מ: ד"ה אלוס וגם בדבבה מקומות יש שאוכלים אותם מפני
שמעמידין אותם בפריהם מיהו במקומות שמעמידין קבוצה אומר
בעורה ואיכא איסור דשבר דחלב דמליה הרי הוא כרומח

שרי. ועגלי עבודת כוכבים פרשן אסור. (ז) ולמה לא אסורה בהנאה משום דליחא בהנאה. הכא נמי בגביה נמי ליחא לאיסורא בעיניה. אמר ליה שאני הכא דכיון דהוה חשבי וכמאן דאיתיה בעיניה דמי אמאי לא אסורה בהנאה: השניא לדבר מה לא גילה לו אם תפליגו נתחייב היה לו להשיאו באלו שאין להן חכרה קדים וקם כר. א"ר יוחנן מפני שקרובים אסורה (רשמיט) (ור') שמעאל' תלמיד

אין מעמידן פרק שני עבודה זרה

מאי שנה האי קרא דשי"ריה. ומסיק מרישא לקרא דירושלמי אס להפליגו ומכיון הוה לו להפליגו דזכרים אחרים צ"ל מקראות שבתורה שהסימן ממ"א א"י מחור גדוקים שמת אחרים וקס א"ר אילנא דזרים שמשקיף עליהם את הפה שזלמתי ישיקו מנשיקות פיהו ר"ש צר חגי בשם

מכלל דאיסורי הנאה שרו פרשייהו ומדקא^א
מפני שמעמידין אותה בקיבת עגלי עבודת
כוכבים וקא מהדר ליה א"כ למה לא אסרוה
בהנאה מכלל דעבודת כוכבים אסור פרשייהו
ולהדר ליה משום דליתיה לאיסורא בעיניה
דהא מורייס לרבנן דלא אסרוהו בהנאה
מ"ט לאו משום דליתיה לאיסורא בעיניה
אמרי הכא כיון דאוקמיה קא מוקים חשיב
ליה כמאן דאיתיה לאיסוריה בעיניה:
השיאו לדבר אחר וכו': מאי יכי טובים
דודוך מין כי אתא רב דימי אמר אמרה
כנסת ישראל לפני הקב"ה רבש"ע עריבים
עלי דברי דודוך יותר מיינה של תורה מ"ש
האי קרא דשייליה אר"ש בן פוי ואיתימא
ר"ש בר אמי מרישיה דקרא קא"ל יישקני
מנשיקות פיהו אמר ליה ישמעאל אחי
חשוק שפתותיך זו בזו ואל תבהל להשיב
מ"ט אמר עולא ואיתימא רב שמואל בר
אבא גורה חדשה היא ואין מפקפין בה
מאי גזירתא אר"ש בן פוי אמר ריב"ל משום
ניקור ולימא ליה משום ניקור כדעולא
דאמר עולא כי גורי גזירתא במערבא לא
מגלו טעמא עד תריסר ירחי שתא דלמא
איכא איניש דלא ס"ל ואתי לזלולי בה
מגדף בה ר' ירמיה אלא מעתה יבשה
תשתרי ישן תשתרי דא"ר חנינא יבש מותר
אין מניחו ליבש^ב ישן מותר^א אין מניחו
לישן א"ר^ג חנינא לפי שא"ל לה בלא צחצוחי
חלב ושמואל אמר מפני שמעמידין אותה בעור
א ומי אמר שמואל הכי והתנן^ד קיבת העובר
והיונין בה אסור דעובר כוכבים לא נבלה היא
ת שחיטת עובר כוכבים נבלה אסורה ל"ק
כאן

באן

ה' לישני גזרה ישן אטו חדש כדמשני לעיל (דף כ"א): גבי שער וי"ל
ה': **ר"פ שא"א ב"א** צהצחצחי ח"ב. פ"ה בין גומות של גבינה
ירמיה למימר אלל כיון דהדר ביה משנרא קמא ועוד דלטו מי
ווא יודע שאינו עומד לכן פרימ דקאי אמאי דהוה פריך יבשה
תוך לחלוות הגבינה ביני אטפי ור"י הביא ראיא מן הירושלמי
ע"ד שא"ר שמואל בר בר יצחק מפני ארס הנחמין ה"ה הנקבים ופי'
היה כלומר גבינה שעשו (י) מיהא מישמרי דארס הוא אינו מניחו
בכל אין לפרש כפירוש הר"ר אלחנן דקאי " אלחנן והכי פריך למה
אשה התלמוד גבי חלב טמא בסמוך דליתיה דהא לא מצינו בשום
יין אותה בעור קיבת נב"ה. וא"ת מאי איריא נבלה אפי' שמוטה
איסורא דאורייתא אבל בשמוטה משום בשר בחלב ליכא איסורא
ולא מדרבנן: **וְכִי אָמַר שְׂמוּאֵל הִבִּי** ה"ה דהוה מ"ה למפך
שפך: **הָרָא** קתני קישות עובר בכוזבים ב"ה ח"ה
בחבלם הקיבה שאמום הוא קדוש לא נאסר מעולם אף קדשה זורה.
ונו ראו להעמידה כלל מתחלה היו מחשצין חלב גמור וחזרו בהם
בגלל עס הקדוש ולפירוש זה קשיא אמאי לא משני הכא כולה קודם
הוא שריא והתם דלא מיירי בהעמדה מיירי בללו וי"ל דהי דאין ללו
ול ומדקאמר שמואל בעור קיבת נבלה משמע הא קיבה גופא שריא
לברו ואור"ת כי עכשיו לא מצינו טעם פשוט לאיסור גבינות
לכא כריכ"ל אף לגבי ר' יוחנן וכ"ס גבי שמואל דהא (עירובין מו):
ה' ואמוראיתא ספק הלכא כריכ"ל לגבי מ"ה וגם דברי ר' אלעזר
ידו של רבא שהיה במראה שהרי הוזכרו דבריו קודם דברי רב
רי רב חסדא ורב נחמן בר יצחק עמדו בקושיא וליכא למיחש נמי
ל"י שהרי אין העובדי כוכבים שוטים לערב זו חלב טמא מאחר
ששים מציין ציינו אין לחוש משום גלי ואין לומר דדבר שבמנין
ידו אלל במקום שהנחשים מציין כמו שאפרש לקמן גבי יין נסך
ועידין אותם שפריחים וגם גאזין התירו אותם במקומן מטעם
ר"י בן הר"ר חיים שיש טעם קצת לאסור מפני שמואלה הקיבה
מי ראיית מקומות שהן מעמידים בנבלת דבר אחר מליח:

מפני

לולולי! בה. מגור? בה רבי אבא אלא מעתה יבשה שאין בה חשש ניקור תשתי. אפשר לה בלא צנחצויה חלב. וכיון דאיכא לחלוותי ויהרא האי. ושמואל אמר לא אותה בעור קיבת בנליה מכלל שקיבה גופא שריא דפרשאי בעלמא היא. איני הויתן קיבת העורב כוכבים ושל בנליה ארז אסור. והוינן בה ושחיתת עורבך ואמר שריתא דהא קתני וחכי קתני קיבת שחיתת עורב כוכבים בנליה והרזו ו

עין משפט
נר מצוה

קִיחַ א מִי פ"ד מהל'
שחיטה הלכה יא
סמג עשין סג טו"ש"ע י"ד
סי' ז סעיף א:

הגהות הב"ח

[illegible]

רבינו חננאל (המשך)

[illegible]

(ז) נראה דל"ל והא דלא אהדר ליה דמשו"ה לא אסרוה בהנאה כמו צמוריים לרבנן משום דליחא וכו' אמר לך שאני הכא וכו' וכמאן דליחא בעיניה דמי ומשו"ה פריך דאמאי לא אסרוה בהנאה כו"ל.